

הירידה לכביש מול בית־חרושת עליה ברמת־גן היתה נקודת־המיפנה. בתמונה נראית קבוצת שובתים שירדה לכביש, עצרה את התנועה והסוּאנת מאד במקום זה. לפנייהם, מצד ימין, נישאים ארבעה שובתים אחרים שתי כרזות־כבד גדולות.

האדישות ניכרת על פניהם של פועלים אלה, העומדים בפתח מפעלים בגבעת־הרצל. שני שובתים קוראים להם להצטרף לשובתיהם, אך הפועלים החליטו לבסוף לא לשבות. "יש עלינו לחץ... הסביר אחד מהם.

הדס אינו ביוקר

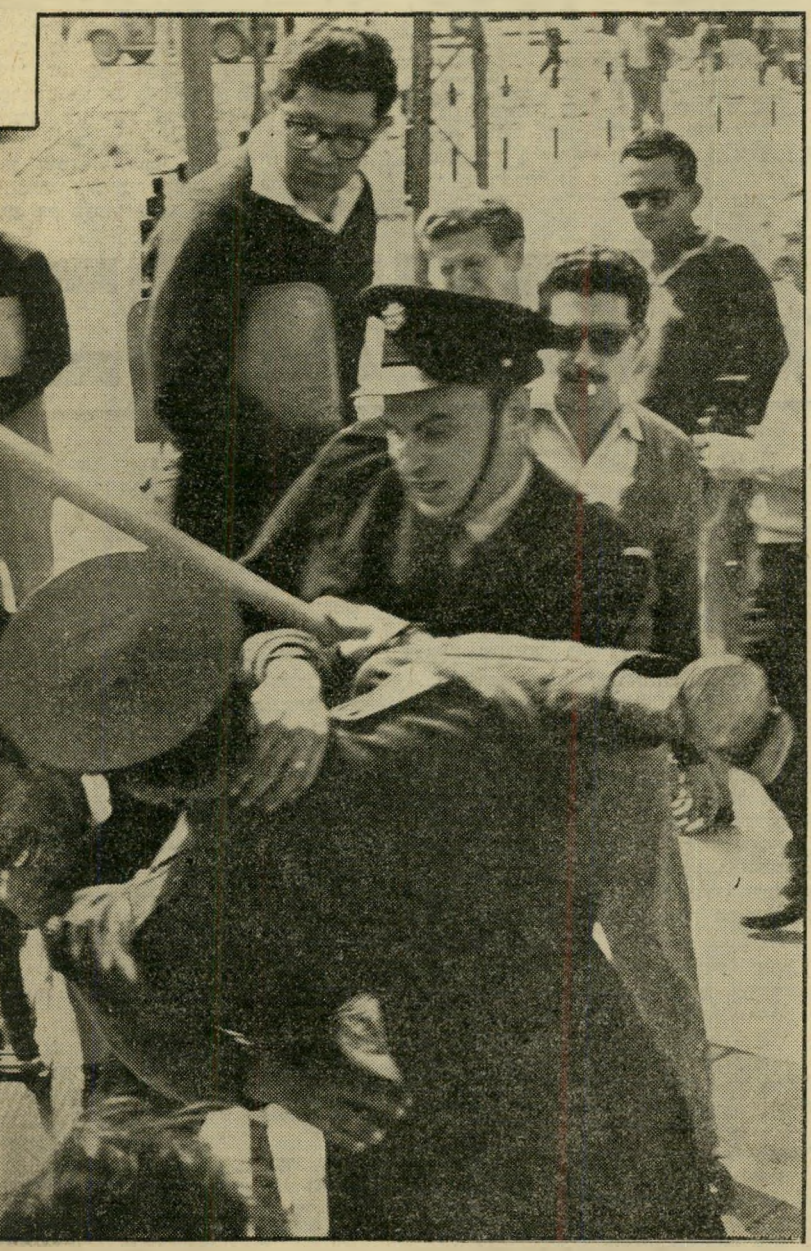
כאשר יוצאים מאות פועלים להפגין למען חוספת יוקר - ונתקלים במשטרה

כזה. אתמול היו אצלנו אנשים מועד ה" פעולה והסברנו להם את זה, והם אמרו שאם ככה, הם מושכים את ידיהם מאתנו." ההבר הראשון התקש: "בכל זאת, צרי

מה לעשות. ובכלל, לנו יש בעיה מיוחדת. עכשיו אנהנו מנהלים משאומתן עם מיכזו הקואופרציה ועומדת לפנינו אפשרות גדולה, ואנחנו לא רוצים לקלקל אותה בגלל עניין

סימן מיוחד לא העיד על כך, כי בשעה זו החלה השביתה הגדולה של פועלי התעשייה בכל רחבי הארץ. אותה שביתה שדובר בה כה רבות, ושאף שני אירגונים של ועדי עובדים הסכימו לקרוא במשותף לקיומה. כשנקראה שביתה־המתאה הקודמת של פועלי התעשייה, עשרה ימים אחרי הכרזת הפיחות, עמדה הארץ על רגליה. רבבית הפועלים שהניחו את כליהם זרמו לרחובות ולכיכרות, עצרו את מהלכם התקין של ה" העיר תל־אביב. הפעם, משנקראה שביתה של ארבע שעות, אפשר היה לצפות למיפגן כוח גדול בהרבה.

אפשר היה לחשוב כי השעה 12.00 של יום רביעי האחרון אינה שונה מכל שעת־צהריים אחרת: המכוניות נסעו ברח" בות, העסקים בתנויות התנהלו כרגיל. שום

החת זאת שרר שקט. עסקי פועלים, ש" הסתובבו בריכוזי התעשייה, הסבירו: "עכשיו שעת־צהריים. קודם יגמרו לאכול, יתרחצו - אחר כך יצאו לרחוב." א"י: "קודם נערכות אסיפות בתוך המפעלים. אחרי־כך יצאו ה" חוצה."

הסנונית הראשונה הופיעה בגבעת־הרצל, על גבולה הדרומי של תל־אביב. כמה עשרות פועלים בבגדי־עבודה הופיעו ברחוב, כשלא ניהם נישאת כרזה מבד: "הצטרפו לשה" תה" הם צעדו בין המפעלים הממלאים אזור זה, ניפפו בכרזה, ומדי פעם קראו במקלה: "הצטרפו לשביתה!"

הקריאה לא עשתה רושם, כנראה, על פועלי המפעלים האחרים. חלק מהם אמנם שבת, אך העדיף לשבת על המדרכה ולהס" תכל בתהלוכה הקטנה. חלק המשיך לעבוד, כאילו לא היתה השביתה מעניינה. פה ושם הוחלפו כמה עלבונות, בין השיבוטים לבין העובדים. כמה שובתים נכנסו למפעל לפיד הגדול, בו עסקו הפועלים במלאכתם כרגיל. כאשר קראו לזום השובתים לצ"ת החוצה, עזבו אחד אחד את עבודתם - והלכו לר" חוץ את ידיהם. אחרי־כך עלו לחדר־האיכול של המפעל, בקומה השניה. "הצטרפו לשה" תה" קראו המפגינים. "תנו לנו לאכול!" השיבו פועלי לפיד.

השיבוטים הלכו אחריהם עד לחדר־האיכול. "היעד שלכם אומר לכם לא לשבות ואתם נשמעים לו!" הטיחו, "התביישו! איפה ה" סיליאריות שלכם? האם המאבק שלנו לא ניגע לכם?"

"תראו חברים, השיבוט אחד הפועלים, "היעד שלנו לא החליט שלא נשבות. אם מישהו צריך להחליט - זה כל הפועלים. צאו עכשיו החוצה. תנו לנו לאכול - ואנחנו נחליט אם להצטרף אליכם או לא!" שקט כבד ירד על חדר־האיכול. שינויים איטיות נטו בשקידה בכריכים העבים. לב" סוף קרא אחד: "אני חושב שצריכים להצ" סוף לשביתה. אנחנו פועלים כמוהם וגם אנחנו דורשים תוספת־יוקר."

"אני מצטער מאוד!" קרא לעומתו חבר ה"עד, שקם על רגליו בקצה השינוי של חדר־האיכול. "אני לא מסכים שיאמרו לי אחרים מה לעשות. אם מישהו רוצה להצ" סוף לשביתה - הוא צריך לעשות זאת מתוך הכרתו האישית. אף אחד לא יגיד לי

עיצור מובל ברגליו וידיו עלידי חמ"י שה שוטרים, כשהוא זועק מ" כאב ומבקש מן השוטרים שישחררו אותו.

ועוד עיצור נגרר לכיוון מכונית העצורים. השוטר מ" ימין מניף את אלתו כדי להדוף את השובתים.

שניים נגד אחד השוטר הראשון תפס את הצעיר, הפסו לכיוון גדר המדרכה. רג הבחור התרוממה תוך כדי כך, עלתה על כתפו של השוטר, אוחז אותו רגע הופיע שוטר שני מאחור, הנחית את אלתו על גב הצעיר העצור, שכאבו ניכר בפניו המ